

Ταῦτα δὲ πάντα μετὰ πολλῆς ἀναλογίας καὶ συμμετρίας διασκευασμένα ἀποτελοῦσιν ἐν συνόλῳ μαγεῖαν, γοητείαν, ὄναρ.

Τὸ ὄρολόγιον σημαίνει τὴν 1 1)2 τουρκιστί, καὶ τέσσαρες μαῦραι νεαρώταται δούλαι, μὲ χρῶμα ἐβένου καὶ ὀδόντας ἐλεφαντίνους, εἰσέρχονται, παρατηροῦσαι ἐὰν τὰ πάντα εἶναι ἐν τάξει.

Ἡ μὲν διευθετεῖ τὰ ἀνάκλιντρα καὶ τὰς ἐδρας, ἡ δὲ ἐξετάζει τὰ κάτοπτρα, ἡ τρίτη κλείει τὰ παραπετάσματα, ἀφίνουσα ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα, δι' ὧν εἰσδύουσα ἡ αὔρα τοῦ Βοσπόρου δροσίξει τὸ δωμάτιον, ἡ τετάρτη ἀφαιρεῖ καὶ τὸ τελευταῖον ἔγχος κόνεως, ἐὰν ὑπάρχη, ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ αἱ τέσσαρες δ' ὁμοῦ ὀρμεμφύτως περιστοιχίζουσιν εἶτα τὴν κλίνην.

Σχόλια, καὶ πονηραὶ ἐκφράσεις καὶ βλέμματα διερμηνεύοντα τὰς σκέψεις τῶν δυσυχῶν πλασματῶν, ἀνταλλάσσονται ἐν μέσῳ μειδιαμάτων, ἐφ' ὅσον ἡ κλίνη τακτοποιεῖται· ἐνίοτε, τῆς τελευταίας ταύτης ὑπηρεσίας ἐκτελουμένης, αἰφνίδιοι ἐναγκαλισμοὶ καὶ φιλήματα φλεγόμενων χειλέων κροτοῦσιν ἐλαφρῶς καὶ κυλίσματα ζευγαρωτὰ εἰς τὸ πρὸς τὰ ἐξω ἄκρον τῆς κλίνης, ὑπὸ δειμαλέων πρὸς τὴν θύραν συνοδευόμενα βλεμμάτων.

Ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ κοχλάζοντος ἐνδοθεν πόθου, ἐξαφίς τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς θερμῆς φαντασίας, ἀναπλαττούσης ἐν ταῖς ζωηραῖς κεφαλαῖς τῶν μαύρων παρθένων ὄλον ἐκτιλυθησόμενον ἐντὸς μικροῦ δρᾶμα.

Ἡ ἀναταραχθεῖσα κλίνη ἐκ νέου διευθετεῖται, καὶ ὁ κῶδων τοῦ ὄρολογίου δις ἀναπάλλων τὸν ἥχόν του, τρέπει εἰς φυγὴν τὰς τέσσαρας κόρας.

Λεπτὰ τινα μόλις παρήλθον, καὶ εἰσέρχεται ἀνὴρ καταβεβλημένος ὡς εἰ ἐπανήρχετο ἐκ κοπιῶδους ἐργασίας. Σπογγίζει τὸ περιρρέομενον ἰδρωτὶ μέτωπόν του διὰ λευκοῦ καὶ λεπτοῦ μανδυλίου, ἔχοντος κατὰ τὰ τέσσαρα ἄκρα μικύλλον τὸν αὐτοκρατορικὸν τουρᾶν, ἐκβάλλει ἐν

— Οὐφ !

Ἐπὶ μέσου τοῦ στήθους· κεκμηκῶς δὲ καταπίπτει ἐφ' ἐνὸς τῶν ἀνακλίντρων.

(Ἡ συνέχεια προσεχῶς).

Δερβίς Ἀβουδεκίρ.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ.)

Φαίνεται ὅτι ἡ ἡρώϊς μου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε μαντεύσει τὰς χορευτικὰς μου διαθέσεις, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ὀρχουμένη διήρχετο πλησίον μου, μοὶ ἐκσφενδονίζει ὑπεράνω τοῦ ὤμου τοῦ συντρόφου τῆς, συνοδευόμενας δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τῆς χαριέσσης κεφαλῆς, τὰς λέξεις: «Κατόπιν...κατόπιν εἰς τὸ δεύτερον βάλς...»

Τοιαύτη ἐνδειξις εὐνοίας μ' εὐχαρίστησε πολὺ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μὲ κολακεύσῃ ἰδιαιτέρως. Γινώσκω ἐκ πείρας ὅτι ἡ φύσις δὲν μ' ἔχει προικίσει διὰ τῶν προσόντων καὶ τῶν ιδιοτήτων ἐκείνων, αἵτινες δύνανται νὰ συγκινήσωσιν ἢ νὰ ἐξακτῆσωσιν οἶαν δῆποτε κεραυνοβόλον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων γυναικός, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέδωκα τὸ γεγονός εἰς ἔμφυτον τῆς ἡρωίδος μου ἀγαθότητα, ἥτις δύνამαι νὰ εἶπω ὅτι εἶναι κοινὴ εἰς τὰς πλείστας τῶν ὁμοφύλων τῆς. Ἄλλως τε ἔχω παρατηρήσει ὅτι κατ' ἐξοχὴν αἱ Γερμανίδες κατέχουσιν εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν τὸ θαυμάσιον ἐνστικτὸν νὰ διακρίνωσιν εὐθὺς τοὺς ἀνδρας, ὧν κατὰ τύχην διήγειρον τὸ ἐνδιαφέρον· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει θεωροῦσι συνήθως ὡς καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ἢ τοῦλάχιστον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης εὐρέσεως γαμβροῦ, νὰ φανῶσι πρὸς αὐτοὺς ὅσον τὸ δυνατόν εὐμενέστερα.

Μόλις ἀντήχησαν οἱ πρῶτοι τόνοι τοῦ δευτέρου

εἶχα ἓνα προδότην, ὅστις με ἤκουε. Ἐπὶ αὐριον θὰ κλείσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἀδιάκριτον αὐτί μὲ βουλλοκέρη.

Κλεάνθης.

Ἐξακολούθει ἐντοσοῦτῳ, κ. μάρτυς.

Πηνελόπη.

Ἄ! ὄχι· μὴ προχωρήσετε· σεβασθῆτε τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιστολῆς.

Κλεάνθης.

Ἄ! τώρα ρίπτομεν τὰ ὄπλα. Τὸ ὁμολογεῖς;

Πηνελόπη.

Νὰ ὁμολογήσω; Ἄλλὰ τί;

Κλεάνθης.

Τοὺς ἔρωτάς σας, κυρία.—Ἐμπρός. Θὰ πῶ τὸ ποτήριον μέχρι τρυγός! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Β'. φωνογράφος.

— Δὲν ἤξεύρεις τί μακρῦρια ἔχω μὲ τὸν σύζυγόν μου.

Ἡ ζηλοτυπία του δὲν ἔχει ὄρια. Χωρὶς αἰτίαν γίνεται Κάφρος, Ὅττεντότος...

Κλεάνθης:

Κάφρος ἐγὼ, Ὅττεντότος! (Κατ' ἰδίαν) Ἄναπνέω. Προτιμῶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Πηνελόπη.

Ναί· τὸ ἀκούετε; Κάφρος, Ὅττεντότος! — Εἰς τὸ

σκαμνί, κύριε. (τὸν καθίζει διὰ τῆς βίας). Κατηγορεῖσαι ὅτι παρεβιάσας τὸ ἀπόρητον τῶν ἐπιστολῶν, ἐγκλημα προβλεπόμενον καὶ τιμωρούμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου. Αὐτὰ εἶναι ἡ ἐπιστολή μου πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου καὶ ἰδοὺ τὸ πρωτότυπον (τῷ ἐγχειρίζει τὴν ἐπιστολήν.) Λοιπὸν δὲν εἶχον δίκαιον νὰ παραπονῶμαι; Ἀνάγνωσον τώρα τὸ πρωτότυπον, τὸ ὁποῖον δὲν με ἀφῆκες νὰ τελειώσω, διότι σ' ἐπίασαν τὰ νευρικά σου.

Κλεάνθης.

Ἄ! ὄχι· εἶναι ἱεροσυλία. (πίπτων εἰς τὰ γόνατα) Πηνελόπη...Εἶσαι ἀληθινὴ Πηνελόπη καὶ ἐγὼ ἄθλιος!

Πηνελόπη (εγείρουσα αὐτόν):

Ἄ! ὄχι, ζηλότυπος μόνον, δηλαδὴ τρελλός ὑπὸ δοκιμασίαν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ψυχρολουσία αὐτὴ θὰ σε θεραπεύσῃ. Ἄλλὰ εἶπέ μοι, μηχανὴ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀξιόλογος ὠτακουστής;

Κλεάνθης.

Εἶναι ὁ φωνογράφος τοῦ Ἐδισῶνος, ὅστις σε ἤκουεν, ἐνῶ ἀπήγγελλες καὶ τα ἐκέντησεν ὅλα μὲ τὴν βελόνην του εἰς τὸ ἔλασμα αὐτό. Τώρα τὰ ἐπαναλαμβάνει ὡς ἡ ἡχώ ἐν πρὸς ἐν. Σοὶ τον προσφέρω δῶρον ἐπὶ τῇ ἐορτῇ σου καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ σε διδάξω τὸν μηχανισμόν του. (Ἰδίᾳ) Τοῦλάχιστον ἄς πιστεύῃ ὅτι τὴν ἤκουσε ἀπ' εὐ-

Walzer, ἠγέρθη, ἐχώρησα πρὸς αὐτήν, ἐχαιρέτησα διαγράφων διὰ τοῦ σώματος ἀξιοπρεπῆ καμπύλην κατὰ τὸν Γερμανικὸν τρόπον, καὶ μὲ τρυφερότητα τρυγόνος καὶ περιβαλὼν αὐτήν διὰ τοῦ ἰδίου μου βραχιόνος, ἤρχισα νὰ διασχίζω τὴν αἰθουσαν. Συνήθως χορεύω ἀθλιέστατα, ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, ἀγνοῶ πῶς ἐχόρευον μὲ ἐλαστικότητα ἀκανθοχοίρου.

Δὲν ἔκρινα περιττὸν νὰ ἀρχίσω καὶ μικρὸν διάλογον.

— Μήπως ἐκουράσθητε, Δεσποσύνη;

— Νὰ κουρασθῶ ὅταν χορεύω; Χά! χά! ποτέ... ποτέ! μοὶ ἀποκρίνεται μειδιῶσα δραττομένη δὲ τῆς εὐκαιρίας ἐκράτει τὸ στόμα διαρκῶς ἀνοικτὸν, ὅπερ ἐρμηνευόμενον σημαίνει: «Ἰδέ... ἰδέ σὲ παρακαλῶ· δὲν ἔχω ὠρατὰ δόντια;»

Θεωρῶ περιττὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι καὶ αὐτὴ ὡς τόσαι ἄλλαι «εἶχεν ὀδόντας ὡς μαργαρίτας» ἐκ τῆς ἐπιμόνου ὅμως ταύτης ἐπιδείξεως τῶν ὀδόντων τῆς, δὲν σὰς φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχε δόσιν τινα φιλαρεσκείας; Βεβαίως. Ἀλλ' ἡ φιλαρεσκεία τῆς ἦτο..., ἂν ἤμην Βίκτωρ Οὐγγὼ ἢ τουλάχιστον μιμητὴς του, θὰ ἔλεγον ὅτι, ἡ φιλαρεσκεία τῆς ἦτο συγγνωστὴ διότι ἦτο... φιλαρεσκεία ἄνθους... φιλαρεσκεία ῥόδου... φιλαρεσκεία τῆς ἀθωότητος. Τὸ πιθανώτερον ὅμως πάντων εἶνε ὅτι καὶ αὐτὴ ὡς γυνὴ ἔπρεπε νὰ ἦνε φιλάρεσκος.

Ὁ διάλογος καίτοι διακεκομμένος, ἐξηκολούθει διαρκούντος τοῦ Walzer. Πολλὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας ἐτέθησαν ἐπὶ τοῦ τάπητος· ἐκ τούτων ὅμως τὴν πρώτην θέσιν κατείχε τὸ σπουδαῖον μετεωρολογικὸν ζήτημα τοῦ καιροῦ, τὸ μόνιμον τοῦτο καταφύγιον πάσης εὐφυοῦς ἢ ἀφυοῦς κεφαλῆς.

— «Κύριε, δὲν εἶσθε βεβαίως Γερμανός; ἡ προφορά σας σὰς προδίδει· εἶσθε Πολωνός;» μοὶ λέγει ἡ σύντροφός μου ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου.

— «Ὅχι, Δεσποσύνη, εἶμαι Ἕλληνας» ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω μετὰ τινος μετρίοφρονος αὐταρεσκείας.

— «Ἕλληνας! Ἕλληνας. Herr Jesus! εἶνε ποτὲ δυνα-

θείας ὁ φωνογράφος καὶ ἄς μὴ μάθῃ ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μηχανῆς παρενέπεσεν ὁ Γιάννης!

Πηνελόπη

Τώρα ἐννοῶ τὴν μυθολογίαν τοῦ κυρίου ἐκείνου.— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ Εἰρήνη, Κλεάνθη;

Κλεάνθης (τείνων τὴν χεῖρά του).

Τὴν εἰρήνην μου τὴν ἐπανευρίσκω πλησίον σου. Καί, ἀφοῦ μοὶ συνεχώρησες, αὔριον θὰ ἐορτάσω—ἐδῶ πλέον—πανηγυρικῶς τὰ γενέθλιά σου.

Πηνελόπη.

Θὰ προσκαλέσωμεν καὶ τὸν κύριον φωνογράφον;

Κλεάνθης.

Θὰ τῷ ὑπαγορεύσω τὰς εὐχάς μου, τὰς ὁποίας θὰ σοὶ ἐπαναλάβῃ αὔριον τὸ πρωί. Καὶ αὐτὸ θὰ ἦνε τὸ πρῶτον μᾶθημα τῆς φωνογραφίας!

(Πίπτει ἡ ἀύλατα).

(Θεωρεῖται ὡς χειρόγραφον).

Κ. Γ. ΕΡΜΟΣ.

τόν!» ἀναφωνεῖ ἐκπληκτος, καὶ ἐπαναλαμβάνουσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμένων τὴν λέξιν «Ἕλληνας» ἀποσπᾶται τῶν βραχιόνων μου, καὶ τρέχει πρὸς τὴν διευθυνσιν ὅπου ἦτο ἡ μήτηρ τῆς.

«Ἕλληνας!... φαντασθῆτε! εἶνε ποτὲ δυνατόν; χά! χά!

«Ἕλληνας... Ἕλληνας... Ἕλληνας...»

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἀστραπηδὸν καὶ ἀκαριαίως εἶχε διαδοθῆ ὅτι «Ἕλληνας τις...πραγματικὸς Ἕλληνας... Ἕλληνας... ἀπόγονος τοῦ Λεωνίδα... χά! χά!... τοῦ Θεμιστοκλέους χά! χά!...» εὐρίσκειτο σύσσωμος ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ χορὸς σχεδὸν διεκόπη, οὐδεὶς πλέον ἠθέλε νὰ χορεύσῃ, πάντες συνωθούντο περὶ ἐμέ. Αἴφνης παύει καὶ ἡ μουσική· οἱ μουσικοὶ καταβάντες ἐκ τῆς παστάδος προσεπάθουν διὰ τῶν κλαρινέτων καὶ τρομβονίων τῶν νὰ ἀνοίξωσι δίδον πρὸς ἐμὲ διὰ μέσου τοῦ κύκλου τῶν περιέργων ὅστις μ' ἐπολιόρκει. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας μάτην διεμαρτύρετο κατὰ τῆς τοιαύτης ἀπεργίας· ἡ μουσικὴ ῥάβδος του οὐδεμίαν εἶχεν ἐπ' αὐτῶν ἐπιτροπὴν, διότι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ οἱ μουσικοὶ «εἶνε ἄνθρωποι» καὶ ἔπρεπε καὶ αὐτοὶ νὰ ἀπολαύσωσι τῆς θέας τοῦ «πρωτοφανοῦς τούτου φαινομένου.»

Κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ἀντεπροσώπευον ὀλόκληρον ἔθνος· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κρατήσω τὴν θέσιν μου καὶ νὰ ἀποδειχθῶ ἄξιος τοῦ μεγέθους τῶν περιστάσεων. Προσέβλεψα τὸ περιεστώμενον πλῆθος ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπαθέστερον, ἐνόμισα μάλιστα ὅτι θὰ ἤμην ἐπιβλητικώτερος, ἐὰν ἤναπτα καὶ ἐν σιγαρέττον. Πρὸς τοῦτο παρεκάλεσα τὸν καπνίζοντα γείτονά μου νὰ μοὶ δώσῃ πῦρ, ὅπερ προθύμως ἐποίησε, προσθέτων λίαν εὐγενῶς:

«Εἶνε εἰς τὴν Ἑλλάδα γνωστὴ ἡ χοῆσις τῶν πυρείων;»

Θὰ ἤμην ἀσυγχώρητος ἂν δὲν ἔδιδον τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν.

«Κύριε!» λέγω «Μήπως νομίζετε ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε χώρα ἀγρίων!! Ἀ!!!! ἀπορῶ πῶς νοήμονες ἄνθρωποι, ὡς οἱ Γερμανοὶ, δύνασθε νὰ περιπίπτητε εἰς τοιαύτας πλάνας· δὲν γνωρίζετε φαίνεται ὅτι στατιστικῶς ἀπεδείχθη ὅτι ἡ Ἑλλὰς «σχετικῶς» ἔκαμε κατὰ τὴν τελευταίαν 50ετίαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος, τὰς μεγαλητέρας προόδους εἰς ὅλους τοὺς κλάδους;»

Δυστυχῶς καὶ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ἡ ἀπάντησίς μου δὲν ἐπέφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, διότι μεταξὺ εἰρωνικῶν τινῶν γελῶτων, διέκρινα τὰς ἀναφωνήσεις:

«Ἄου! . . Ἄου!» ὅπερ ἐρμηνευόμενον ἀθηναϊστὶ σημαίνει:

«Κόφτο! . . κόφτο!»

(Ἐπεται συνέχεια)

Von Puck

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΥΔΑΤΑ ΕΡΜΙΟΝΗΣ

(Μονῆς ἁγίων Ἀναργύρων).

Τὰ ἀλάνθαστα κατὰ τῆς ψαμμιάσεως, Ὑδατὰ Ἑρμιονῆς, τὰ ὑπὸ πάντων τῶν διασημωτέρων ἱατρῶν τῆς πρωτευούσης συνιστώμενα, εὐρίσκονται παρὰ τῷ φαρμακοποιῷ κ. Ι. Δ. Κατσάρη καὶ τῷ διδάκτορι τῆς Ἱατρικῆς κ. Σ. Γ. Μερκούρη· πωλοῦνται δὲ ἀντὶ 90 μόνον λεπτῶν ἐκάστη φιάλη.